

РОМАНОВЪ. Фабричното управление, отдавна искаше да отвори на свои сръдства, нѣкъде близо, една лавка но азъ се противопоставихъ. Къдѣто има повече пари и клиентитѣ сѣ тамъ, нали?

КРЪЧМАРЯ. Така е, така е...

РОМАНОВЪ. Тази работа я разтурихме. Нека, казвамъ и хората да преживѣватъ.

КРЪЧМАРЯ. Хубаво сте направили, г. Инженеръ, а то, — какъвто затегнатъ стана живота, Богъ знае къдѣ щеха да ни лаятъ кучетата. Благодаримъ.

РОМАНОВЪ. Ти не можешъ да отречешъ, че имашъ полза отъ фабриката.

КРЪЧМАРЯ. Ааа, да пази Господъ, сега каквото е право — право е.

РОМАНОВЪ. Добрее... Ами, тази сутринъ, беше ли при тебе Арсо Македонецъ?

КРЪЧМАРЯ. Арсо ли? Имръбъ билъ, казватъ. Богъ да го прости.

АНДРЕЙ. /внезапно/ Тази сутринъ той идва ли при тебе?

КРЪЧМАРЯ. Той всѣка сутринъ идваше.

АНДРЕЙ. Всѣка сутринъ? Никога ли не пропускаше да не дойде?

КРЪЧМАРЯ. Кажи го — никога.

АНДРЕЙ. Пиеше ли? Какво пиеше?

КРЪЧМАРЯ. Лийне си човѣка едно пише ракия и си отива.

РОМАНОВЪ. /къмъ Андрей/ Просто, красиво е да ви слуша човѣкъ. Ето, това се казва крачка напредъ. Като чели сте билъ сѣдебенъ слѣдователъ.